

JALOZI

28.

Nemoj (ne moraš) više bježati u prirodu da bi počeo razumijevati sebe.
Donju usnu, koju si mi odgrizla u trenutku beznađa, neću više naći na površini jezera
ni u sušno ljeto, kad izbezumljeni šarani kruže površinom i hvataju zrak.
Očajnu se ribu lako može uloviti, no je li dobra za jelo?
Hoću li, kad je stavim u usta i žvačem njezino krhko meso, ubrzo ispljunuti
i reći: ne mogu jesti, iz nje me udara njezin očaj?
Zato ju, i prije nego što ju stavim u usta, bacam natrag u vodu.
Razumijevanje možda počinje s pljuskom pada njezina tijela u jezero.
I dok tone mislim o sebi koji je ostao vani, na obali, i kako je jedino što se
pridružuje bačenoj ribi
moj odraz u vodi,
a i njega povlačim za sobom dok uranjam u gustiš.

37.

Nedokučivo, kao kad pod toplim mlazom ispirem prljavo posude, odlažem ga sa strane da se osuši, a lice mi zaokruži osmijeh.
Pokretom nemišljene lakoće otvaram prozor kako bih unutra pustio jutarnji zrak.
Voda upravo ključa, iz srebrnkaste kutije u nju stavljam četiri žličice kave.
Još tvoj šum iz kupaonice, ali dolaziš.
S dvije šalice kave vraćam se za stol i sjedam:
u tom času susjeda u zgradi prekoputa istresa plahtu.
Plahta zabjelasla i ona hitro uvlači svoje ruke, kao izloženu vidljivost stida.
Ali koja je to lakoća, s nekoliko trzaja istresti sve što se nakupilo.

43.

Osupne me kad shvatim koliku ću još energiju morati potrošiti da podignem svoj pogled, vratim ga u pravocrtnost i napokon napustim.
Vrijeme je da kao zrela pojava slobodno raspoređuje svoje pravocrtno gibanje.
Tjednima smo, možda i godinama u mučnoj simbiozi, on se bez mene ne može ni na jednu stvar spustiti, časkom predahnuti od mene, ja od njega.

Kako ne razgovaramo (jer smo, dakako, posvađani ali se trpimo), između nas dogovora nema.

Ja nikako ne mogu shvatiti njegovu hirovitu želju da se zadrži, da trajno tlači neku stvar, dosađuje joj svojom poviješću.

Čim zasjedne odmah potežem, vučem uvis.

U džepu uvijek nosim čvrsto izmišljeni konopac kojim ga mogu kako-tako obuzdati.

Ako ga gdjekad i zaboravim, on to ne zna pa se trza na svaki moj pokret.

Ne znam ima li više u njemu novostečena straha ili staroga grijeha.

Vjerojatno jednoga i drugoga, no jedan se troši a drugi tek nakuplja.

Možda bi i meni i njemu bilo bolje da se međusobno ne brinemo jedan za drugoga.

Kako ću ja uspravan hodati i ne sudarati se s ljudima, drvećem, životinjama koje uglavnom sve stanu ispod razine pogleda.

Kako će on sam, pravocrtan i bez jezika, znati što je pred njim.

46.

pazi na jezik, da ne više uzalud!, čujem kako me opominje ona kojoj se pokušavam približiti.

U načinima približavanja jezik najbrže stiže na mjesto gdje će se dogoditi njesreća.

Kako slučaj, nehотиčni trzaj šake, navodi smisao: nesreća je postala *njesreća*. Je li to isto?

Dakle, ako sam srljao u nesreću, srljao sam tamo kamo treba.

I to nije bilo srljanje, bio je to proračunat nacrt dvostrukog osvajanja.

Jer osvajajući sebe prvo osvajam tebe. Bar sam uvjeren da je tako.

Slobodno ulazim u svaki tvoj otvor, ustreba li načinim novi, svaki zijev ispušta malen krik pada.

Prodiranjem samo dospijem na drugu stranu, odakle opet valja prodirati na suprotnu stranu.

Pa sve ponoviti, tko zna dokad. Putanja je sve duža.

Čini mi se da se tako neprestano nešto izbjegava.

I ta potraga, da dokučim razlog izbjegavanja,

nje je sreća, mene nesreća?

50.

Kosa je zbir, kraj posla, uskraćena riječ, ali svejedno si počela brojati.

Brojim kako ne bih mislio.

Jer dok mislim, uvjeren sam da mi se sve ponavlja.

Rast kose je neprimjetan, kao da je i prije i poslije tu.

Jednaki pregršti vlasi prekrivaju lubanju, a opet, vidi se da znatan dio nedostaje i onda me zapanji vlastita nesposobnost da uočim njezin nestanak.

Nije riječ o tome da ju gubiš – što je taj gubitak prema svemu drugom.

Govorim o kosi, no u lakoći govora kosa može biti bilo što određeno gubitkom.

Ne moram ujutro iz kade vaditi šaku slijepjenih vlasi

kako bih shvatio da vlas na jednom kraju ide u misao,

a na drugom se izvija u putanju koju bi rado željela tumačiti kao slobodu, pitanje izbora.

Ali kad se na tom kraju ipak rascijepi, svaka se vlas vine u svoj dio prostora,

a jedna od njih radije bi da ju se ne broji.

51.

Glazba je tvoja aura: njome se štitiš od svijeta i mogao bi živjeti bilo gdje, pa i u svemiru, sam, i ona bi ti bila dovoljna.

Osjećam da uzimam nešto što nije moje – tvoj sluh, govorim ti.

I oči su već moje, u njima sam samo ja.

Tvoja usta ionako govore ono što ja želim govoriti.

Rukama sam davno zagospodarila: one prve pokleknu.

Na nogama si već klečao još nakon prvog našeg susreta.

Poslije si samo uvježbavao.

Tvoj trbuh, e to je potrajalo, nisam ga odmah mogla posvojiti, drhturio je poput svježe umiješanog kruha.

Zabadala sam prste u njega i ljepljive ih gurala sebi u usta.

S tim tvojim udom zabavljala sam se ne bih li zaboravila njegov smisao i način preotimanja.

Držala sam ga u ruci i njime klizila jezikom, pratila kako raste, kako pati kad ga kažnjavam

time što ga neću staviti u se.

A onda sam ga ipak ugurala u sebe navodeći te da pomisliš da i ja katkad mogu pokleknuti, odati se svojim slabostima.

Dakako, i u tome si se varao.

Dakako, to je bilo pogrešno.

U svakoj tvojoj dlačici sad se ljeska moje tijelo.

Samo me umnožavaš a ja postajem sve sitnija.

Plahta koja upija sjeme pamti me duže.

Gdje živim? Gdje živim?

53.

Molim te ne diraj me svojom kožom.

Ustao sam kako bih si nadolio čaj.

Na dnu šalice skupila se hrpica čajnog praha.

Sa svakim se gutljajem podigne, blago zavrtloži, i krene prema mojim skupljenim usnama.

Ali ja sam već otpio gutljaj i prah opet pada na dno.

Da bi stigao do usana, onako rastresen i uznemiren, čaj moram ispiti do dna.

Tako bih mu pomogao, bio bi to milosrdni čin spajanja tijela i praha, no nisam uvjeren da to želim.

Možda odustanem od ispijanja čaja jer upravo razmišljam o tebi.

Shvaćam da je to opasno, to jest, razmišljanje je općenito opasno.

Spokoj ishlapi u misao, preobrazi se, razori svoju srž, poljulja se sigurnost tijela, tijelo

isklizne, ode.

Skanjujem se da li da otpijem još jedan gutljaj (jedan gutljaj, za probu, dalje bi već išlo

lakše).

Bojim se da će mi ruka zadrhtati, zgrčeni se prsti razdvojiti i šalice ispasti.

A opet, mislim o prahu i njegovoj nesamostalnosti, ovisnosti o meni, mojoj želji za još jednim gutljajem.

Ustajem kako bih si nadolio čaj.

60.

iz usta mi ispada jezik

to više nije jezik to je golema jetra teleća

onog teleta što su ga zaklali prekjučer

uvjerava me mesar moje omiljene mesnice

ali ja u mesnicu niti nisam otišao

nemam ni omiljenu mesnicu

samo mi je jezik ispao iz usta

ta golema jetra

vraćam je u usta guram u grlo

odustajem kad shvatim da me guši

moj jezik ponovno ispada

vješa se plazi po vratu liže tijelo

moj jezik moj jezik moj preveliki jezik

Miroslav Kirin rodio se 1965. godine u Sisku. Školovao se u Petrinji i Zagrebu, gde je na Filozofskom fakultetu diplomirao engleski jezik i književnost i komparativnu književnost. Piše i objavljuje poeziju, prozu i prevode s engleskog jezika. Objavio je četiri knjige pesama: *Od nje do vječnosti* (1989, nagrada „Goran” za mlade pesnike), *Tantalon* (1998), *Zukva* (2004), *Iza renesanse* (2004). Objavio i knjigu *Album* (2001, „Nagrada Jutarnjeg lista za najbolju proznu knjigu godine”).